

„Maar, mijn lieve kind, waarom doe je het dan? Er zijn al geleerde vrouwen genoeg in de wereld,” een zeer bittere glimlach speelde om zijn mond; „waarom zou je dat aantal vergrooten, indien je 't niet zeer gaarne doet?”

„Ja, ziet u,” antwoordde Anna zacht, als deelde zij den vriend een groot geheim mede; „ziet u, Mijnheer, wij zijn niet rijk, en, zooals u van Papa weten zult, zijn er zooveel kleintjes bij ons; *ik* heb echter maar één broertje” — hare stem beefde — „toen Mama stierf, nu acht jaar geleden, was broertje pas geboren en ik beloofde haar voor hem te zorgen, altijd, altijd, mijn heele leven door. En nu moet ik hard werken en veel geld gaan verdienen, want broertje moet studeeren; hij moet naar de teeken-academie en dat kost zooveel, dat Papa het niet betalen kan. Nu wil *ik* mijn kleinen Willem laten leeren, en o, Mijnheer, hij zal zeker een groot man worden. Daarom wil ik onderwijzeres zijn, dan ben ik onafhankelijk en kan beter voor hem zorgen en daarom hoop ik, o, zoo erg, dat ik er morgen door kom; is dat zoo, dan zoek ik dadelijk eene betrekking.”

„Maar u moet daar niet aan twifelen, lieve juffrouw Anna; u komt er stellig door; wat is nu een examen, als men zoo'n doel voor oogen heeft? Dus daarom waart u gisteren niet te zien, wijl u nog aan 't studeeren waart?”

„Ja, daarom Mijnheer; ik heb er hard voor gewerkt, en als ik er nu door kom, koop ik te Arnhem eene heele mooie teekendoos voor Willem, die wou hij zoo graag hebben en ik heb hem er een beloofd, als ik slaag, want in dat geval krijg ik tien gulden van Papa en Mama.”

„Als ik nu weer eens bij Papa kom, moet u mij eens vertellen, of die examinatoren weder zulke vreeselijke wezens waren. Ik moet hier nu in Eede blijven, doch ik zal u even op den trein helpen; die lange rid is mij niet lang gevallen, en u, juffrouw Anna?”

„Neen, mij ook niet, want ik heb u alles mogen vertellen; maar u moet het aan niemand zeggen,” antwoordde zij, hem in het station volgende.

„Natuurlijk niet, en nu, veel succes, juffrouw Anna; vergeet niet mij later uw oordeel mede te deelen.”

Hij reikte haar hartelijk de hand en toen zij in den trein zat, wandelde hij naar het dorp terug.

II.

De regen stroomde van den hemel, toen Anna Van Elden den volgenden morgen druijpnat de donkere poort van het zoogenaamde Duivelshuis te Arnhem doorstapte. Zij had bij eene oude tante gelogeerd en niemand begeleidde haar nu. Met een angstig kloppend hart stond zij in het sombere wachtlokaal en deed haar eenvoudig hoedje en klein manteltje af, wachtende, dat de concierge, voor wien zij reeds zulk een onbeschrijfelijk respect had, haren naam zou